

skellig side. Så jeg vil bare høre Venstres ordfører sige det heroppefra.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Tak for spørgsmålet.

Der har jo været overvejelser om at oprette en klageinstans til prøvelse af afslag på dispensationsansøgninger. Men af 2.500 ansøgninger har, så vidt jeg har kunnet finde ud af, kun 86 fået afslag på ansøgninger om indsigt i sager, som ikke var forældede, og heraf blev de 57 afvist med henvisning til private forhold som årsag. Derfor må man sige, at summa summarum bureaukrati og sagsbehandlingstider taget i betragtning har vi ikke skønnet, at der er det store behov i virkelighedens verden for en sådan klageinstans.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan man selvfølgelig gøre behovet for en klageinstans op på mange forskellige måder. Man kan selvfølgelig gøre det op i antallet, der ikke får adgang til det, de ønsker. Men er Venstres ordfører ikke enig med mig i, at det faktisk er mere relevant at se på, hvad det er, de ikke får adgang til – det kan jo netop være nogle få, meget interessante og vigtige ting, der bliver lukket af for – frem for bare at se på selve antallet? Er det ikke rigtigt, at antallet sådan set ikke er særlig relevant, og er Venstres ordførers argumentation i virkeligheden ikke bare en argumentation for, at man relativt simpelt kunne lave sådan et klageorgan, som ikke ville have mange opgaver at tage sig til, fordi det jo i virkeligheden er så få sager, hvor et ønske om indsigt ikke bliver imødekommet?

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

I forlængelse af spørgsmålet fra hr. Søren Søndergaard til hr. Kim Andersen kunne man jo også stille det spørgsmål, om hr. Kim Andersen er sig bevidst, at den, der nu skal være smagsdommer i de her ganske vist få sager, er ministeren, hvis vi vedtager lovforslaget i den foreliggende form.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Til hr. Poul Qvist Jørgensen vil jeg gerne sige, at dette, at ministeren i sidste instans er ankenemuligheden, jo ikke adskiller sig fra forholdene, som de er i den nugældende lov. Så i den sam-

menhæng er der jo ikke tale om nogen forværring, det er en fortsættelse af praksis.

Kl. 20.05

Formanden:

Hr. Poul Qvist Jørgensen som ordfører.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Det forekommer noget paradoksalt at skulle medvirke til denne første behandling af arkivloven, samtidig med at der fortsat råder en mildt sagt kæmpe forvirring om, hvor de materialer, vi skal lovgive om her, skal opbevares.

Jeg forstår, at ministeren er landet i en beslutning om at pege på Odense som placeringen af det nye rigsarkiv. Det er et forslag, vi ikke synes virker særlig gennemtænkt. Og vi glæder os meget til at høre argumentationen for at skippe 110 stillinger – mange meget specielt- og højtuddannede folk – i det storkøbenhavnske område, for slet ikke at tale om det kolossale svigt denne udflytning er i forhold til de ca. 85 pct. af brugerne – jf. ministerens egen redegørelse til Folketinget eller i hvert tilfælde til Kulturudvalget – som kommer fra det storkøbenhavnske område. Vi glæder os meget til at høre de saglige argumenter for en udflytning.

Endnu mere paradoksalt er det da, at vi skal behandle lov om arkiver, samtidig med at alle mulige planer om alvorlige besparelser og nedskæringer svirrer på det her område – også på det her område. Jeg skal blot henvise til, at der jf. dagspressen skulle foreligge planer om en væsentlig beskæring af antal sagkyndige ved Landsarkivet for Sønderjylland. Ledelsen for Landsarkivet for Sønderjylland skal flyttes nærmere storbyen, altså også til Odense. Og det sidste nye er, at det også kommer til at koste reelle stillinger, forskerstillinger, i det sønderjyske.

Det er meget utilfredsstillende, og vi fristes til at nægte medvirken ved lovforslaget om arkiver for også på den måde at markere vores utilfredshed med de forskellige planer og håndteringen af især provinsen i disse sager. Men sådan er vi jo ikke i Socialdemokratiet.

Forslaget til en ny arkivlov imødekommer på centrale punkter det, vi i Socialdemokratiet gerne vil, nemlig en større tilgængelighed til offentlige arkiver. Således bliver arkivalier tilgængelige efter 20 år mod tidligere 30 år. Det er selvfølgelig positivt, som det jo allerede har været nævnt. Vi kunne måske godt have tænkt os en endnu kortere frist, men er egentlig enige med